

Dumnezeu și Cezarul

Luni, 26 iunie 2006

W.W.Prescott

Când Isus Hristos a venit ca să-și întemeieze împărăția, a venit ca să întemeieze o împărăție diferită de cele care existaseră până atunci. Puterea omenească și împărăția acestei lumi – Cezarul – conduseseră trupul, comportamentul exterior; dar Isus Hristos a venit pentru a întemeia o împărăție într-o altă împărăție, pentru a avea supuși, și pentru a avea dreptul respectiv în această lume unde se găsește împărăția Cezarului.

Dar în timp ce oamenii nu au fost întotdeauna mulțumiți de conducerea Cezarului, deși era tot ce putea face Cezarul pentru a conduce trupul – Isus Hristos a venit pentru a întemeia împărăția Sa în minte; adică, a venit pentru a conduce gândurile, în timp ce Cezarul împărătea asupra trupului și conducea faptele. Aceasta nu înseamnă că Isus Hristos nu conduce faptele, dar El pătrunde dincolo de fapte și le controlează prin intermediul gândirii. Ei aveau legi omenești, aveau și legea lui Dumnezeu, dar Isus a venit pentru a arăta ce înseamnă legea, pentru a o trăi personal și pentru a o explica așa cum dorea Dumnezeu. Și astfel, a explicat-o după cum citim în Matei 5, unde Însuși Hristos, chiar Cel care o rostise pe Sinai, acum, cu divinitatea îmbrăcată în omenesc, vine pe munte, rostește din nou legea și îi oferă un sens spiritual.

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.’ Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății” (Mat. 5:21,22). Aceeași idee se găsește și în 1 Ioan 3:15: “Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș.” “Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu preacurvești.’ Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Mat. 5:27,28). Mai departe explică faptul că lăcomia înseamnă idolatrie, iar acest lucru este prezentat în Efeseni 5:2-5: “Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ‘ca un prinos și ca o jertfă de bun miros’ lui Dumnezeu. Curvia sau orice altfel de necurăție sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase; ci mai degrabă cuvinte de mulțumire. Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.”

Aceasta este interpretarea lui Hristos cu privire la modul în care se aplică legea lui Dumnezeu. Aceasta nu se referă doar la comportamentul exterior. Cezarul conduce comportamentul exterior. Pot sta în fața unui om pe care îl urăsc de moarte, îi pot declara acest lucru în față, fără ca Cezarul să îmi spună ceva. Cezarul nu are nici o legătură cu aceasta. Dar să presupunem că ura mea trece la acțiune și încep să devin violent față de acea persoană. Cezarul spune: "Trebuie să-ți împiedici ura să se transpună în fapte, altfel voi interveni." Dar atunci când îl urăsc pe fratele meu, în ochii lui Dumnezeu sunt ucigaș în aceeași măsură ca și când i-aș fi luat viața. Este bine pentru societatea civilă că există legi care restrâng manifestarea exterioară a urii, dar în ochii lui Dumnezeu, atunci când urăsc, sunt un ucigaș.

Dar să presupunem că Cezarul ar încerca să impună legea, așa cum o explică Dumnezeu; îmi puteți spune câți oameni ar mai rămâne în afara închisorilor pentru a-i păzi pe cei dinăuntru? Să presupunem că Cezarul ar intra în acest cort și, luând legea, așa cum o explică Dumnezeu, ar spune: "Am venit pentru a-i lua pe toți aceia care au fost ucigași vreodată." Câți oameni credeți că ar mai rămâne ca să asculte predica? Dumnezeu în Hristos conduce inimile, iar Hristos a venit ca să facă ceea ce omului îi este imposibil să facă – să conducă gândurile și inima. Iar El explică faptul că nici o slujire față de El nu este acceptabilă dacă nu vine din inimă.

Fariseii erau foarte religioși în felul lor. Le plăcea să-și etaleze religiozitatea și nu oboseau să facă acest lucru. Acesta a fost scopul pentru care s-au prezentat înaintea lui Hristos. Au venit la El ca să Îl întrebe de ce ucenicii mâncau cu mâinile nespălate. Nu voi citi tot raportul biblic, însă Hristos le-a răspuns: "Ascultați, și înțelegeți: Nu ce intră în gură spurcă pe om." "Petru a luat cuvântul, și l-a zis: 'Deslușește-ne pilda aceasta.' Isus a zis: 'Și voi tot fără pricepere sunteți? Nu înțelegeți că orice intră în gură merge în pântece, și apoi este aruncat afară în hazna? Dar, ce iese din gură, vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om" (Mat. 15:10,11,15-20).

Fiecare faptă exterioară este precedată de un gând. Nimeni nu face un lucru fără ca mai înainte să se gândească la acesta. Acum presupun că mulți ar putea spune: "Nu sunt de acord, pentru că am făcut și lucruri pe care nu intenționez să le fac. Și le-am făcut pentru că nu am gândit." Vă spun că adevăratul motiv pentru care ați făcut acele fapte fără să gândiți a fost că le-ați făcut de atâtea ori în mod premeditat, încât au devenit obiceiuri. Fiecare faptă este precedată de un gând, și acel gând este chiar caracterul propriu. Caracterul se găsește în gândirea cea mai profundă. Omul poate fi reținut de anumite convenții să se manifeste așa cum simte; el poate fi doar un mormânt văruit. Iar atâta timp cât mormântul este văruit la suprafață, Cezarul nu are nimic de obiectat; el nu poate intra în templul minții ca să controleze gândirea. Isus Hristos Își întemeiază împărăția în minte; supușii Lui sunt gândurile, și în ochii lui Dumnezeu nimeni nu este curat, decât dacă are gânduri curate; nimeni nu este lipsit de neleguire, decât dacă gândurile lui sunt în armonie cu Dumnezeu. Scriptura spune: "Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui

Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Cor. 10:5). Aceasta este religia, iar Isus Hristos poate face aceasta pentru noi. Dar când Cezarul a încercat să invadeze țărâmul minții, când a ieșit din palatul său și a încercat să controleze ceea ce numai Isus Hristos poate controla – cele mai profunde gânduri – atunci au fost scrise cu sânge cele mai întunecate pagini ale istoriei omenirii.

Dumnezeu în Isus Hristos se ocupă de problema păcatului; Cezarul se ocupă de infracțiune. Scriptura spune: „Gândul celui nebun nu este decât păcat;” dar nu este infracțiune. Astfel, deoarece Isus Hristos locuiește în minte, conducând gândurile, tot ce este contrar gândurilor Sale este păcat, și El Se ocupă de problema păcatului. Scriptura definește păcatul ca fiind „fărădelege,” și Isus Hristos, în împărăția Sa, tratează problema păcatului. Cezarul nu are nicio legătură cu păcatul; el se ocupă de infracțiune. Păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu în minte. Păcatul înseamnă lipsa sfințeniei, iar locul sfințeniei este în inimă. Orice altceva înseamnă păcat; dar Cezarul nu se poate ocupa de această chestiune. El așteaptă până când gândul se transpune într-o faptă ilegală; așa cum Dumnezeu are o lege pentru inimă, Cezarul are o lege pentru fapte. Când cineva încalcă legea Cezarului nu înseamnă neapărat că păcătuiește împotriva lui Dumnezeu, dar fapta lui este o infracțiune. Trebuie să se facă o deosebire clară între păcat și infracțiune. Infracțiunea înseamnă călcarea legii omenești; păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu, așa cum este ea interpretată de Isus Hristos. Păcatul nu înseamnă neapărat infracțiune. Un om poate fi înaintea lui Dumnezeu cel mai mare criminal, și totuși să nu se facă vinovat de vreo infracțiune. Eu aș putea fi idolatru, încalcând legea lui Dumnezeu în fiecare zi, și cu toate acestea să nu comit nicio infracțiune. Aș putea fi plin de păcat, și totuși să nu comit nicio infracțiune.

Guvernarea lui Dumnezeu este morală; guvernarea Cezarului este civilă. Hristos tratează problema moralității. Dar trebuie să înțelegem ce este moralitatea. Există un sens mai larg al cuvântului, pe care îl folosim atunci când spunem: „Nu este creștin, dar este un om moral.” Dar sensul strict al cuvântului este următorul: „Cineva care este în armonie cu legea lui Dumnezeu.” Cuvântul „civil” se referă la relațiile dintre oameni; cuvântul „moral” se referă la relația dintre om și Dumnezeu. Omul cu adevărat moral va fi și civilizată, puteți fi sigur de aceasta; și singurul scop al guvernării civile este de a-i determina să fie civilizați pe acei oameni care altfel nu ar fi civilizați, ei nefiind guvernați de o lege mai înaltă a moralității – legea lui Dumnezeu în inimă.

Singurul scop al guvernării Cezarului este – nu de a le oferi oamenilor drepturi, pentru că Dumnezeu face aceasta – ci de a-i proteja în cadrul drepturilor date lor de către Dumnezeu. Oamenii nu sunt morali; atunci, Cezarul vine cu puterea sa și, în mod just, îi obligă să fie civilizați pe acei oameni care nu sunt morali. Conduita exterioară înseamnă comportament civilizată; conduita interioară înseamnă moralitate. Dumnezeu locuiește în inimă, făcându-i pe oameni morali prin faptul că le dă propriul Lui caracter moral. Dar Cezarul nu poate face acest lucru; el nu poate pătrunde în minte pentru a vedea când păcătuiesc oamenii. Tot ce poate face el este să observe comportamentul, pentru a vedea dacă oamenii comit sau nu vreo infracțiune, și să îi determine să respecte legea civilă, dacă nu sunt morali.

Dumnezeu în Hristos exercită iertarea în guvernarea Sa; Cezarul nu are nicio legătură cu iertarea; el se ocupă doar de pedeapsă. Un om păcătuiește împotriva lui Dumnezeu – a fost un păcătos toată viața – dar Îl vede pe Hristos răstignit și aude făgăduința: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire,” și primește această făgăduință; și chiar în acel moment păcatele lui sunt iertate; povara nelegiurii lui este îndepărtată complet; și stă înaintea lui Dumnezeu ca și când nu ar fi comis niciodată vreun păcat. Dar dacă un om ar săvârși o nelegiuire, și i-ar părea atât de rău încât i-ar mărturisi Cezarului, acesta i-ar spune: „Rezolvă acest lucru cu Creatorul tău; eu nu mă ocup decât de pedeapsă.”

Dacă am introduce în autoritatea civilă principiile pe care le folosește Dumnezeu în Împărăția Sa, am avea parte de haos. Iată care sunt aceste principii: „Atunci Petru s-a apropiat de El, și l-a zis: ‚Doamne de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?’ Isus i-a zis: ‚Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.’” „Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: ‚Îmi pare rău!’ – să-l ierți” (Mat. 18:21, 22; Luca 17:3, 4).

Să presupunem că am aplica acest principiu în guvernarea civilă. Un om este arestat pentru că a furat un cal. Este adus înaintea judecătorului și spune: „Îmi pare foarte rău, iar Biblia spune că trebuie să mă ierți.” Judecătorul răspunde: „Ești iertat.” Acel om se duce și mai fură un cal, este prins din nou și este iertat. Și se întâmplă la fel de șapte ori. Cum credeți că s-ar simți judecătorul? Cred că, până să se ajungă la cel de-al șaptelea furt, va considera că este ceva în neregulă cu legea. Noi nu putem aplica guvernării Cezarului aceste principii care constituie slava guvernării morale a lui Dumnezeu, slava caracterului Său. Dumnezeu iartă, chiar până la șaptezeci de ori câte șapte, și face aceasta pentru noi, lucru pentru care Îi mulțumim, dar locul acestor principii nu este aici; ele sunt pentru o altă împărăție, iar Dumnezeu, prin faptul că Și-a dat Fiul, a făcut în așa fel încât să poată exercita iertarea, și în același timp să păstreze caracterul legii Sale. Prin jertfa lui Isus Hristos, Dumnezeu a menținut caracterul guvernării Sale, Își păstrează legea la locul ei, și în același timp asigură iertarea pentru toți aceia care cred în Fiul Său. Datorită măsurilor minunate pe care le-a luat Dumnezeu pentru stabilitatea guvernării Sale, respectul față de legea Sa nu are de suferit atunci când un om care a încălcat-o iar și iar se întoarce și spune: „Mă pocăiesc.” Prin acordarea iertării, autoritatea civilă ar distruge tot sistemul de guvernare; dar Dumnezeu păstrează legea Sa acolo unde îi este locul, și în același timp iartă pe oricine se pocăiește.